

De duivenmoordenaar!

De ochtend was koud en mistig toen de duivenliefhebber zijn hok betrad. Zoals elke dag stond hij vroeg op om zijn gevleugelde kampioenen te verzorgen, maar deze ochtend voelde anders. Het hok was akelig stil. Waar normaal gesproken het gefladder en het koeren van zijn duiven hem begroetten, was er nu alleen een beklemmende leegte.

Zijn hart sloeg over. Met een onbestemd gevoel merkte hij op dat zijn hok leeg was en geen duif meer aanwezig was. Twintig waren er verdwenen. Zijn eerste gedachte was diefstal. Het was geen ongekende gebeurtenis; in de afgelopen maanden waren meerdere liefhebbers in het land getroffen door duivendieven, die met de beste vogels aan de haal gingen. De gedachte dat hij nu ook slachtoffer was geworden, sloeg hem als een mokerslag.

Razendsnel belde hij enkele bevriende liefhebbers en de politie. Binnen de kortste keren stond een kleine groep mensen rondom het hok, speculerend over de mogelijke daders. Er werd gekeken naar braaksporen, naar mogelijke ingangen die gebruikt konden zijn, maar er was niets verdachts te zien. Het bleef een raadsel hoe de dieven te werk waren gegaan.

Later die dag besloot de liefhebber het hele hok nog eens grondig te inspecteren. Zijn blik ging op een dichte ruimte boven de broedkooien waar geen duif toegang kon hebben en waar hij zelf ook nooit keek. Met bonzend hart opende hij het compartiment. Daar, in een schokkend tafereel, lagen zijn duiven. Niet gestolen, maar dood. Netjes op een rij, alsof ze bewust waren neergelegd. De aanblik deed hem huiveren.

Hij knielde neer en onderzocht de dieren. Elke duif had een wond in de nekstreek, een kenmerkend teken van een aanval door een steenmarter. De realiteit sloeg in als een bom: geen diefstal, maar een bloedige slachting door een roofdier. De ontreddering die hij die ochtend had gevoeld, maakte plaats voor een intens verdriet. Dit waren zijn beste duiven, zijn trots en zijn passie, en nu waren ze weg.

Met lood in de schoenen deelde hij het nieuws met zijn vrienden en de politie. De opluchting dat er geen diefstal had plaatsgevonden, maakte al snel plaats voor medeleven. Dit verlies was minstens zo erg als een roof. De steenmarter had zonder twijfel een manier gevonden om de

hokken binnen te dringen en had in één nacht verwoest wat jaren van zorg en toewijding hadden opgebouwd.

Terwijl hij de gedode duiven één voor één optilde, voelde hij de woede en het verdriet in zich opborrelen. Dit was de harde realiteit van het houden van duiven: soms moest je machteloos toekijken hoe de natuur haar gang gaat, zonder genade en zonder waarschuwing.

Maar één ding wist hij zeker. Dit verlies zou hem niet stoppen. Hij zou zijn hok beter beveiligen, maatregelen nemen tegen roofdieren, en opnieuw beginnen. Want echte liefhebbers laten zich niet uit het veld slaan, hoe zwaar de tegenslag ook is.

(Pie)